

[Jens Peter Jensen.]

som havde forvoldt skaden. For den skadelidte er det ligegyldigt, om skaden er forvoldt af en fængselsbetjent eller af en fange, som betjenten skulle passe på. Nu har juræen fået sit, mens den helt uskyldige part intet har fået og sidder med hele smerten. Dette føles lidet overensstemmende med almindelig retsopfattelse.

Jeg kritiserer ikke domstolen, men undrer mig over, at justitsministeriet overhovedet fører sag i et sådant anliggende. Det kan kun skade det gode forhold mellem borger og myndighed.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (9. august 1973):

Efter at have modtaget indberetning om begivenheden indhentede justitsministeriet en udtalelse fra kammeradvokaten om sagens erstatningsretlige spørgsmål.

Kammeradvokaten svarede, at der efter hans opfattelse ikke påhviler staten noget erstatningsansvar for de skader, der var opstået i forbindelse med den indsattes undvigelse.

Da justitsministeriet herefter måtte gå ud fra, at staten ville blive frifundet under en eventuel retssag — således som det også er sket ved Odense by- og herredsrets dom af 17. juli 1973 — havde ministeriet efter gældende praksis ingen bevillingsmæssig mulighed for at imødekomme den skadelidtes krav.

På foranledning af Nordisk Råd har der været ført forhandlinger mellem de nordiske lande, om det var muligt at gennemføre en ordning, hvorefter der af statskassen i visse tilfælde kan ydes private en kulanceerstatning bl. a. for tings- og personskader, der forvoldes f. eks. af indsatte under undvigelse.

Dette spørgsmål overvejes i en arbejdsgruppe under justitsministeriet, og det foreliggende tilfælde vil indgå i disse overvejelser. Der er dog ikke udsigt til, at en eventuel fremtidig ordning vil få tilbagevirkende kraft.

Den omhandlede sag har derfor efter de gældende regler måttet afgøres, som det er sket.

Af *Kaj V. Andersen* til handelsministeren (19. juli 1973):

„Er det ministerens hensigt at opfordre monopoltilsynet til skærpet kontrol med prisudviklingen i de restauranter, kiosker og øvrige forretninger, der af DSB er bortforpagtet til en række erhvervsdrivende, således at service og pris kan forekomme mere rimelig i sammenligning med den øvrige restaurationsbranche, end tilfældet er i dag?“ (Spm. nr. 302).

Begrundelse.

Utallige rejsende klager over den kraftige prisstigning, der slog igennem pr. 1. juni. Navnlig forekommer prisen på drikkevarer, der er en nødvendighed på lange togrejser i varmeperioder, ganske urimelig. F. eks. koster en lunken fadøl mellem 6 og 7 kroner og et lille plasticbæger med maskinkaffe 2,25 kr.

Klagerne skal tillige ses på baggrund af den konstant forringede service, der i disse år præger den offentlige transportsektor på dette område, og DSB slipper ikke for at måtte bære sin del af misfornøjelsen og irritationen fra det rejsende publikum, der kun yderligere irriteres ved i klagetilfælde at blive henvist til en eller anden, dem ukendt forpagtningsindehaver. — Målet må være ens forpagtningsvilkår og ens kontrollerede priser for alle DSBs restauranter.

Den fg. handelsminister *Erling Dinesens* svar (26. juli 1973):

DSB har oplyst, at priserne i de restauranter, kiosker og øvrige forretninger, der drives på DSBs områder, fastlægges af de enkelte forpagtere, men er under kontrol af DSB, der nøje følger disse priser og sammenligner med priser hos andre transportvirksomheder og restauranter. Man sigter mod, at priserne på DSB skal ligge på niveau med priserne i sammenlignelige private virksomheder med skyldig hensyntagen til de særlige omkostningsfaktorer, der kan gælde for transportvirksomheder, dog således, at der især i togene og på færgerne kan tilbydes enkle måltider og forfriskninger til priser, som ikke altid behøver at give omkostningsdækning. Da togservicen ikke med rimelighed kan begrænses til stærkt benyttede tog, må der på dette område allerede i